

ולכן מפרשת הגמרא את המשנה, **אימא:**

המשה סלעים חייב ליתן לו, ובנו אינו פדוי:

אמר עולא:

דבר תורה בנו פדוי לכשיתן את הכסף עצמו, ומאי טעמא אין בנו פדוי? מטעם גזירה שמא יאמרו פודין בשטר. (2)

נא-ב ולא הקדשות בכל אלו, לומר, שאף את ההקדשות אין פודין בעבדים שטרות וקרקעות. (1)

שנינו במשנה: **כתב לכהן שהוא חייב לו**

את השטר היה עליו חוב זה שחייבתו התורה ונכסיו היו משועבדים לזה, ואם כן, במה שכתב השטר חוב לא הוסיף ולא חידש עליו שום דבר. על פי מנחת חינוך שצב ז, ובית הלוי חלק א סימן ככג.

השלישי: הרשב"א בקידושין ה א כתב, שהאומר לאשה הרי את מקודשת לי במנה ומחייב אני עצמי לך בשטר באותו מנה — אינה מקודשת [דלא כרש"י שם], והביא לזה ראייה מן המבואר בסוגייתנו שהכותב לכהן שהוא חייב לו חמש סלעים לפדיון בנו, הרי בנו פדוי מן התורה רק לכשיתן, הרי מבואר שבהתחייבות עצמה אינו יכול לפדות.

[וראה בטור בשם הבה"ג, ובמה שכתבו בכיאוורו הב"ח והט"ז, ונראה מדברייהם שהבה"ג לא גרס בגמרא "לכשיתן", ראשית בכורים].

ג. תמהו המחנה אפרים [הלכות קנין מעות סימן ה] והקצות החושן [קצ ו] על דברי הרשב"א: מה ראייה היא מפדיון הבן, והרי גבי פדיון הבן נתמעטו שטרות משום שאין גופן ממון, ואינו ענין לקידושין?!

ובקצות החושן שם צידד לומר על פי המבואר בהערות לעיל עמוד א משמו, שבאמת חוב הוא גופו ממון, ורק בחוב של אחרים שהוא מקנה על ידי השטר חשיב אין גופו ממון. ובחידושי רבי שמואל [קידושין סימן ה], צידד לפרש על פי המבואר בהערות לעיל עמוד א משמו, שהחוב הוא גופו ממון, והמשנה לא מיעטה אלא כשצריך את השטר עצמו להשלים

דקיימא לן כוותיה, שאם קידש אשה בהקדש בשוגג, כיון דהקדש מתחלל בשוגג בהוצאה מרשות לרשות, הרי נתחלל ביד האשה וזכתה באותו הקדש ומתקדשת בו, ולפי זה יש לדון כן גם בפדיון הבן, שיהא הבן פדוי אם פדה בהקדש בשוגג. וראה שם שהאריך בענין זה. ובאותו ד שם העיר, דלכאורה יש לפרש משנתנו כרבי יוסי הגלילי הסובר קדשים קלים ממון בעלים הם, ומכל מקום אין בנו פדוי אף על גב דלענין קידושין הוה קידושין אליבא דרבי יוסי הגלילי, ראה שם.

1. כתב רש"י [וראה תוספות בעמוד א ד"ה אימא]: התם נפקא לן מקראי בתורת כהנים בפרשת ערכין.

2. א. רש"י פירש בשני אופנים. האחד: גזירה שמא יאמרו שהבן פדוי אף קודם שנתן. השני: גזירה שמא יאמרו פודין בשטרות שיש לו על אחרים [שאיין גופן ממון].

ב. מבואר, שבלא נתינת הכסף ודאי אינו פדוי, ואף שלפי פירוש התוספות חייב עצמו בשטר זה, וכן מוכח מן המשנה כפי שנתבאר לעיל. ויש לבאר שלשה טעמים:

האחד: כיון שאין פודין בשטרות. נתיבות המשפט סימן סו א, [והשיג שם על התומים הסובר שהכותב שטר חוב לכהן בנו פדוי, שהריו בסוגייתנו מבואר שאינו פדוי אלא לכשיתן], וראה עוד במה שהובא באות ג.

השני: כיון שבפדיון הבן הרי אף קודם שכתב